

Ніч неоглядна, безмірна, німа,
Чорна, густа, нерухома, порожня.
Землю покрила біблійна пітьма,
В ілюмінаторах неба нема,
Тиша глуха і тривожна.

Мчить корабель чи на місці стоїть?
Лине униз чи здіймається вгору?
Вічна у часі пустеля лежить,
Білими зорями простір імлить,
Крешуть о борт метеори.

Хаос і тайна. А тут, на борту, —
Лад і порядок, світло і спокій.
Чітко означено сенс і мету,
В хащах космічних — дорогу круту, —
Тут торжествує розум високий.

Він прозирає за пізнану грань,
Він невситимий, нема йому спину.
Важко клубочиться чорний туман,
Стогне в реакторах грізний уран,
Мисль підіймає у Всесвіт людину.

Руки її — на кермі корабля,
Думи — під вікнами рідної хати.
І завмирає в чеканні Земля,
І виглядає, і кличе здаля.
Сказано — мати.